

Οι Παρακολουθήσεις, η ΕΥΠ, η Μαύρη Οικονομία και το Εθνικό Συμφέρον

Είναι από τα μέσα του καλοκαιριού του 2022 που, μετά τη δήλωση Ανδρουλάκη για μόλυνση (sic) του κινητού του με το λογισμικό Predator, οι «παρακολουθήσεις» έχουν γίνει βασικό πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης. Και είναι αυτή η συγκεκριμένη φαγωμάρα μεταξύ αριστεράς και δεξιάς που δείχνει πως, στην ανεστραμμένη της όψη, η σκανδαλολογία δεν αποτελεί παρά την ενότητα που έχουν τα αφεντικά μας όταν θέλουν να επιτεθούν στην εργατική τάξη, το μισθό της και την αναπαραγωγή της.

Η πολιτική του σκανδάλου πάντα έχει αυτή τη θεαματική λειτουργία: να υπερφωτίζει μια όψη του πραγματικού την ίδια στιγμή που κανονικοποιεί και ασορατοποιεί ένα ολόκληρο σύμπαν κοινωνικών σχέσεων εκμετάλλευσης και βίας. Βέβαια στη συγκεκριμένη περίπτωση, πέρα από τα κομματικά στελέχη και μερικούς παθόντες δημοσιογράφους, κανείς δεν φάνηκε να νοιάζεται για το σκάνδαλο καθαυτό. Και το πεδίο της αντιπαράθεσης ξαναπήρε γρήγορα τη μορφή του αγαπημένου «νδ-παιδεραστές». Έκτοτε, επανέρχεται σταθερά στο προσκήνιο, για μεγάλα ή μικρά χρονικά διαστήματα, και φαίνεται πως θα είναι ένα από τα «καυτά» θέματα με τα οποία θα πάμε σε εκλογές.

Στις επόμενες γραμμές δεν θα επιχειρήσουμε να αφηγηθούμε το χρονικό του συγκεκριμένου δράματος. Αφενός δεν έχει νόημα, αφετέρου θα πολλαπλασιάζαμε την ομίχλη. Αντίθετα, θα σταθούμε σε δυο-τρία σημεία που μας φαίνονται πιο σημαντικά, ώστε να βγάλουμε μερικά χρήσιμα συμπεράσματα.

ΤΟ PREDATOR, Η KRICKEL, Η PALANTIR ΚΑΙ Η ΕΚΤΑΚΤΗ ΑΝΑΓΚΗ

Το Predator είναι το λογισμικό κατασκοπείας που εμπορεύεται διεθνώς η εταιρία Intellexa. Ο τρόπος που λειτουργεί είναι απλός: το άτομο που τίθεται ως υποψήφιο για παρακολούθηση δέχεται ένα προσωποποιημένο μήνυμα που περιέχει ένα link, το άνοιγμα του οποίου εγκαθιστά στη συσκευή το εν λόγω λογισμικό. Το link, συνήθως, συνιστά ένα domain το οποίο είναι μια μη εμφανής παραλλαγή

κάποιας γνωστής ιστοσελίδας. Στην ελληνική περίπτωση, για παράδειγμα, πρόκειται για παρόμοιες ηλεκτρονικές διευθύνσεις με αυτές γνωστών μέσων ενημέρωσης¹. Μετά την εγκατάστασή του, ο χειριστής του λογισμικού αποκτά απόλυτη πρόσβαση στη συσκευή του στόχου. Μπορεί δηλαδή να βλέπει σε ζωντανό χρόνο τις συνομιλίες, να έχει πρόσβαση στους κωδικούς όσων λογαριασμών είναι συνδεδεμένοι με τη συσκευή, να κάνει χρήση της κάμερας και του μικροφώνου της συσκευής κ.ά. Λαμβάνοντας υπόψη το πόσο πανταχού παρούσα είναι η καθημερινή χρήση των smartphone, ουσιαστικά μιλάμε για πρόσβαση σε κάθε κίνηση, συνομιλία, ενδιαφέροντα, στοιχεία κλπ του χρήστη. Εδώ, όμως, χρειάζεται μια απαραίτητη σημείωση: η πρόσβαση σε όλα τα παραπάνω γίνεται εξ ορισμού από τις ίδιες τις εταιρίες τηλεπικοινωνιών και των νόμιμα εγκατεστημένων λογισμικών στα κινητά. Από αυτή την άποψη έχει ενδιαφέρον ότι ανάμεσα σε αυτούς που αποκάλυψαν σε διεθνές επίπεδο το θέμα «Predator» είναι και η ίδια η Meta (Facebook). Η Meta, όπως και η Google, βρίσκονται σε ανταγωνισμό με μικρότερες εταιρίες (όπως η Intellexa στην προκειμένη περίπτωση) με διακύβευμα το σπάσιμο του μονοπωλίου πάνω στην συλλογή και εμπορία των data.

Στο φόντο των παρακολουθήσεων, εξίσου ενδιαφέροντα εμφανίζεται η «σύμπραξη» ιδιωτικού και δημόσιου τομέα: από τη μια οι (μυστικές ή φανερές) κρατικές υπηρεσίες και από την άλλη οι εταιρίες κατασκευής τεχνολογιών ασφάλειας και κατασκοπείας. Η «follow the money» μέθοδος για τον εντοπισμό της σχέσης των εταιριών με το ελληνικό Δημόσιο είναι εξίσου αποκαλυπτική για τον τρόπο που αρθρώνεται το κρατικό / εταιρικό σύμπλεγμα τεχνολογιών παρακολούθησης. Αρχικά έχουμε μια εταιρία, π.χ. την Krikel, που δραστηριοποιείται στο «Χονδρικό εμπόριο Ηλεκτρονικού και Τηλεπικοινωνιακού εξοπλισμού και εξαρτημάτων», έχει έδρα την Αθήνα και λίγους μήνες μετά την ίδρυσή της (το 2017), τα εταιρικά της μερίδια αγοράστηκαν από μια άλλη εταιρία με έδρα την ξεπλενομάνα Κύπρο. Το επόμενο διάστημα, οι συμπράξεις των δύο εταιριών με τρίτες,

αλλά και η σύνδεσή τους με άλλες επιχειρήσεις μέσω της δραστηριοποίησης κοινών εταιρικών στελεχών, εμπλούτισαν το πεδίο δραστηριοποίησης τους με «την αγοραπωλησία ακινήτων κάθε είδους» και την «εκμίσθωση και διαχείριση ιδιόκτητων ή μισθωμένων ακινήτων»². Τρία χρόνια μετά την ίδρυσή της, η Krikel περνάει από τις ετήσιες ζημιές στα κέρδη και δηλώνει ότι «η κερδοφορία της είναι ικανοποιητική και η προοπτική για το 2021-2022 θα είναι ακόμη καλύτερη λαμβανομένης υπόψιν της νέας σύμβασης που θα υλοποιήσει η εταιρεία μας για το Ελληνικό Δημόσιο»³. Καμία τέτοια σύμβαση που να δικαιολογεί τους εμφανιζόμενους τζίρους δεν είναι ανακρινόμενη, γεγονός που υποδηλώνει τις λεγόμενες απόρρητες συμβάσεις του Δημοσίου. Απεναντίας, φαίνεται πως η εν λόγω εταιρία προμήθευε και την αστυνομία με ασυρμάτους και συνοδευτικό υλικό, είτε με δωρεά⁴ είτε με τυπικούς όρους πώλησης. Πέρα από αυτό, έχει υπάρξει διαμεσολαβητής στην προμήθεια εξοπλισμού της ΕΥΠ από τρίτες εταιρίες. Έτσι, προφανώς, έγινε και η προμήθεια του Predator, μιας και έχουν φανεί εμπόσματα της Krikel προς την Intellexa⁵. Κι ενώ δεν φαίνεται κάποια δημόσια δοσοληψία της Krikel με την ΕΥΠ σε σχέση με το Predator, εμφανίζονται εικονικά τιμολόγια παροχής του εν λόγω εξοπλισμού κομμένα από μια οριακά αδρανή κατασκευαστική εταιρία⁶. Εμφανίζεται, λοιπόν, ένα ολόκληρο μωσαϊκό εταιριών με παραδείσιες έδρες, εταιρικά στελέχη, πολιτικούς και πρώην πράκτορες που απεικονίζει όχι μόνο τον τρόπο αγοραπωλησίας τέτοιου εξοπλισμού, αλλά και τον τρόπο που το προσωπικό των εταιριών αυτών «τρέχει» όλη τη δουλειά για λογαριασμό της ΕΥΠ ή εκπαιδεύει τα στελέχη της πάνω στις συγκεκριμένες τεχνολογίες.

Δεν μιλάμε για κάτι πρωτοφανές. Αντίστοιχα δίκτυα κατασκοπίας έχουμε δει και στο παρελθόν, από τη σχέση των εγχώριων υπηρεσιών με τις εταιρίες τηλεπικοινωνιών, ή ακόμα και τη σχέση της Google με την NSA. Αυτό, όμως, που φαίνεται καλύτερα στην προκειμένη περίπτωση είναι ότι ο τρόπος που κάνει δουλειές το (βαθύ) κράτος με τις επιχειρήσεις τεχνολογιών αιχμής είναι με τους όρους της μαύρης

οικονομίας, δηλαδή της οικονομίας του εγκλήματος. Κι αυτό δεν αποτελεί δείγμα διαφθοράς, όπως διατείνεται η αριστερά, αλλά αποτυπώνει τον τρόπο που γίνονται αυτές οι δουλειές: με κρατικό έλεγχο. Ας βάλουμε μια άνω τελεία εδώ.

Αξίζει να θυμίσουμε ότι την ίδια περίπου περίοδο, από τον Μάρτιο του 2020 και λόγω υγειονομικής έκτακτης ανάγκης, το ελληνικό κράτος (μέσω του υπουργείου ψηφιακής πολιτικής αυτή τη φορά) έκανε μια σύμβαση με την εταιρία Palantir για την απόκτηση ενός λογισμικού που θα «παρακολουθεί την εξέλιξη της πανδημίας σε ζωντανό χρόνο» και θα συμβουλευεί αντίστοιχα τους αρμόδιους αξιωματούχους σχετικά με «την αναγκαιότητα επιβολής lockdown». Η Palantir είναι μια αμερικάνικη εταιρία που ασχολείται με «την ανάλυση, επεξεργασία, αποθήκευση και «εξόρυξη» (data-mining) δεδομένων σε όλο τον κόσμο, με βασικά τους προϊόντα τα λογισμικά Gotham και το Foundry»⁷. Βασικός της πελάτης είναι το αμερικάνικο ΥΠΕΞ, ο στρατός και η CIA, ενώ συνεργάζεται με κρατικούς φορείς στους τομείς της ασφάλειας και της αντιτρομοκρατίας. Η είδηση για την συνεργασία της με το ελληνικό κράτος μαθεύτηκε από την ίδια την Palantir μέσω σχετικής ανάρτησης στα social media, ενώ η σύμβασή της δεν ανακοινώθηκε καθώς υπάγεται σε «ρήτρα εμπιστευτικότητας». Όπως και σε άλλες χώρες, το εν λόγω λογισμικό δόθηκε δωρεάν στο ελληνικό κράτος. Από την βρετανική περίπτωση της χρήσης του λογισμικού από το NHS ξέρουμε ότι η εταιρία συνέλεγε δεδομένα ασθενών που αφορούσαν «το ονοματεπώνυμο, την ηλικία, την κατοικία, τους αριθμούς των τηλεφώνων τους, τα επαγγέλματά τους και ειδικότερα τις θέσεις εργασίας τους αλλά και την καταγωγή τους και τη φυλή τους, τις θρησκευτικές και πολιτικές τους πεποιθήσεις, τα ποινικά μητρώα τους και την κατάσταση της ψυχικής⁸ και πνευματικής τους υγείας»⁹. Όλα αυτά τα δεδομένα μπορούσαν κάλλιστα στη συνέχεια να πωληθούν σε θεσμικούς και λοιπούς πελάτες της Palantir.

Πέρα από καμιά καταγγελία, η εγχώρια αριστερά δεν ασχολήθηκε παραπάνω. Ήταν κι αυτός ένας τρόπος για την πολυπόθητη «ιχνηλάτηση της κοινότητας» και τα όρια της κριτικής δεν έπρεπε να

ξεπερνάνε τα όρια της κοινωνικής ευθύνης. Στην καλύτερη περίπτωση, υπονόησε ότι αυτά τα data δεν πρέπει να μαζεύονται από ιδιώτες, αλλά από το gov.gr. Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και σε σχέση με τις «παρακολουθήσεις της ΕΥΠ». Είχαμε, βέβαια, δείγματα γραφής και νωρίτερα, όπως πριν δύο χρόνια που η φυλλάδα του σύριζα παραπονιόταν πως δεν λαμβάνονταν κανένα μέτρο προστασίας στα γραφεία της ΕΥΠ, οι χώροι δεν αερίζονταν, ενώ αντισηπτικά είχαν μόνο στην είσοδο του κτιρίου¹⁰. Έτσι, λοιπόν, και τώρα έχουμε βαρεθεί να ακούμε για το καθεστώς «νομιμότητας των επισυνδέσεων» και για το πώς θα πρέπει να λειτουργεί η ΕΥΠ «σωστά και δημοκρατικά».

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ...

Η ΕΥΠ, ως βασική υπηρεσία πληροφοριών είναι γέννημα του (μετ)εμφυλιακού κράτους, ιδρυμένη το 1949 από το κλιμάκιο της CIA στην Ελλάδα για λογαριασμό του ελληνικού κράτους. Για δεκαετίες η μισθοδοσία των υπαλλήλων της καταβάλλονταν κατευθείαν από τις ΗΠΑ χωρίς τη μεσολάβηση της ελληνικής κυβέρνησης που υποτίθεται ότι είχε την εποπτεία της¹¹. Προτεραιότητα στη λειτουργία της είχε κατά βάση η επιτήρηση του εσωτερικού εχθρού, δηλαδή οι ηττημένοι του εμφυλίου, αν και ο αντικομμουνισμός υπήρξε το ενοποιητικό πλαίσιο τόσο του εντός όσο και του εκτός τειχών εθνικού κινδύνου. Από τη μια, οι σε καθεστώς παρανομίας και διώξεων κομμουνιστές και από την άλλη οι βόρειοι σοσιαλιστές γείτονες και οι μειονοτήτες τους στα βόρεια εδάφη της επικράτειας. Αυτός ο απαρχαιωμένος μηχανισμός, στελεχωμένος κατά βάση με στρατιωτικούς, έμελλε να εκσυγχρονιστεί, ώστε να ανταποκριθεί στις «πολύπλοκες διεθνείς προκλήσεις», στα 80'ς από το ΠΑΣΟΚ, στα πλαίσια της «αποχουνοποίησης». Το πέρασμα, λοιπόν, από την ΚΥΠ στην ΕΥΠ δεν αποτέλεσε απλά μια αλλαγή φρουράς με αυστηρά προσοδικούς όρους, αλλά έναν μετασχηματισμό μπροστά σε έναν κόσμο που άλλαζε.

Ο Σπύρος Καρατζαφέρης, αδερφός του γνωστού φασίστα, την περίοδο της «Αλλαγής» ήταν ερευνητής-δημοσιογράφος της Ελευθεροτυπίας και από

τους πιο πιστούς υποστηρικτές του Αντρέα. Στο βιβλίο του «ΚΥΠ» που γράφτηκε το 1984, συνομιλώντας με ένα (πραγματικό ή φανταστικό) πρώην πράκτορα της ΚΥΠ, θα λάβει την εξής απάντηση για το πού πρέπει να προσανατολιστεί η Υπηρεσία: «αντί να ασχολούμαστε με την τρομοκρατία, οφείλουμε να

κινητοποιηθούμε εναντίον της ΜΙΤ που οι πράκτορές της δρουν ανενόχλητοι στην Ελλάδα». Πώς; Είτε μέσω «διπλωματικών υπαλλήλων άλλων χωρών», είτε μέσω στράτευσης «ζευγαριών τουριστών που δήθεν φωτογραφίζουν τουριστικά αξιοθέατα δίπλα σε στρατιωτικές βάσεις», είτε μέσα από τις «καραβιές των Πακιστανών, Φιλιππινέζων και άλλων παράνομων μεταναστών που κατακλύζουν τη χώρα μας», είτε μέσω των «μειονοτήτων της Θράκης». Τέλος, σημαντικό πρόβλημα αποτελούσαν οι βόρειοι γείτονες «που οραματίζονται μια Μακεδονία του Αιγαίου, ζήτημα που δεν έχει τις δυσκολίες που έχει η Θράκη, αλλά κανείς δεν ξέρει τι θα αντιμετωπίσουμε σε λίγα χρόνια εξαιτίας της γύμνιας μας»¹². Πολιτικό και διπλωματικό προσωπικό έναντι απαρχαιωμένων караβανάδων, στοχοποίηση των πρώτων μεταναστευτικών κοινοτήτων με επιχειρήματα που έχει σημαία ακόμα και σήμερα το κράτος και η ακροδεξιά του, πολιτική αποκλεισμού των μειονοτήτων του βορρά - όχι πια λόγω κομμουνιστικού κινδύνου, αλλά λόγω κατηγοριών ότι είναι πράκτορες της Τουρκίας και της Μακεδονίας. Έτσι προσανατόλιζε την αλλαγή της υπηρεσίας η εγχώρια σοσιαλδημοκρατία και από κει αντλούν την καταγωγή τους οι πιο σύγχρονές μας εκδοχές των εθνικών κινδύνων.

Και προφανώς, αυτός ο προσανατολισμός ανανεώνεται και εμπλουτίζεται μέσα στην τρέχουσα αναδιάρθρωση. Ο Σ. Φιτσανάκης, που είναι καθηγητής στις ΗΠΑ σε Πρόγραμμα Σπουδών «Πληροφοριών και Εθνικής Ασφάλειας» μας διαφωτίζει: «για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του 21ου αιώνα θα πρέπει, λοιπόν, να αναθεωρήσουμε και να ανασυνθέσουμε τον ίδιο τον ορισμό της εθνικής ασφάλειας, με απώτερο στόχο όχι μόνο την αντιμετώπιση των ζητημάτων που σχετίζονται με τα παραδοσιακά γεωπολιτικά συμφέροντα της Ελλάδας αλλά και την εστίαση σε πραγματικές απειλές παγκοσμίου βελνεκούς»¹³. Ποιες είναι αυτές

Διαφάνεια & αποτελεσματικότητα: μία αριστερή θέση για τις υπηρεσίες πληροφοριών

οι αναφερόμενες απειλές; Η κλιματική αλλαγή, το οργανωμένο έγκλημα και η φοροδιαφυγή, οι ιοί και η κατάρρευση των συστημάτων υγείας, μας λέει. Να, λοιπόν, που οι διεθνείς μυστικές υπηρεσίες εδώ και δύο δεκαετίες επεκτείνουν το αντικείμενό τους σε πράγματα που αισίως διαμορφώνουν τα περιεχόμενα των νέων καθεστώτων έκτακτης ανάγκης. Παράλληλα, ο προαναφερόμενος ειδικός διατείνεται ότι πέρα από αυτή την ανανέωση περιεχομένου, πρέπει να γίνουν και τρία βασικά βήματα γι' αυτήν την αναδιάρθρωση της ΕΥΠ: η επικοινωνιακή γεφύρωση της σχέσης της με τους πολίτες, η αναδιάρθρωση του οργανογράμματός της και το τέλος της κομματικοποίησής της¹⁴.

ΕΥΠ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ήταν πάνω από μια δεκαετία πίσω που διαβάζαμε τακτικά στα media για την ΕΥΠ και τα κατορθώματά της. Αυτά δεν αφορούσαν το αλληλοφάγωμα των κρατικών στελεχών, αλλά επιτυχημένες επιχειρήσεις εναντίον του οργανωμένου εγκλήματος, με το περίφημο «βαλιτσάκι». Ήταν από τις πρώτες φορές που εμφανιζόταν τόσο εμφαντικά στο δημόσιο λόγο αυτή η διεύρυνση δραστηριοτήτων της υπηρεσίας, σε κάτι που μέχρι πρότινος φαίνεται να αφορούσε στενά τους μπάτσους. Βέβαια στην πραγματικότητα, μιας και το οργανωμένο έγκλημα αποτελεί διεθνές δίκτυο οικονομικών (και όχι μόνο) σχέσεων, η ΕΥΠ είχε εδώ και δεκαετίες εμπλοκή στη λειτουργία του στο πλάι ευρύτερων εθνικών διακυβευμάτων, όπως συνέβαινε π.χ. με τους «σέρβους αδερφούς» στα '90s. Η κρατικοποίηση τμημάτων της μαφίας σε συνθήκες όπως ο πόλεμος, μπορεί να προσφέρει μια πολύτιμη και αναγκαία τεχνογνωσία για τις κρατικές λειτουργίες.

Είπαμε ότι ο «χώρος του εγκλήματος» αποτελεί ένα ευρύ δίκτυο σχέσεων. Αυτό σημαίνει ότι επιτελεί λειτουργίες που όχι μόνο δεν δρουν αντιθετικά (και καταστρεπτικά) προς το «κράτος δικαίου» και την «κοινωνία των πολιτών», αλλά αποτελούν ζωτικό κομμάτι τους. Ως εκ τούτου, η οργάνωση του δικτύου κατασκοπίας είναι μια διαδικασία που συντελείται από το ίδιο το κράτος, και βασικό ρόλο σε αυτό παίζουν οι μηχανισμοί ασφάλειας και καταστολής, όπως οι μπάτσοι και οι μυστικές υπηρεσίες. Αν ολόένα και νέα πεδία του κοινωνικού υπάγονται και αναπαράγονται στο πεδίο της παρανομίας, σηματοδοτώντας μια νέα συσσώρευση κεφαλαίου, είναι το καπιταλιστικό κράτος που έχει το ρόλο οργάνωσης αυτής της διαρκούς διαδικασίας. Έτσι, π.χ. η αυξημένη τακτικότητα των εκτελέσεων στο χώρο της νύχτας τα τελευταία χρόνια πρέπει να ιδωθεί ως κομμάτι αυτής της άγριας συσσώρευσης κεφαλαίου εν εξελίξει. Και η αναφήνση της «κοινής γνώμης» *μα τι κάνει το κράτος μας*; Δεν αποτελεί παρά κομμάτι της εμπλοκής του κράτους στην οργάνωση και περιφρούρηση της συσσώρευσης, που εμφανίζεται ως ανταπόκριση στο αίτημα για ασφάλεια, και που μπορεί να πάρει τη μορφή συλλήψεων και εξαρθρώσεων οι οποίες διευθετούν τα κουμάντα στις δουλειές.

ΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΡΧΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Αυτό που εμφανίζεται ως σκάνδαλο παρακολούθησης απέχει πολύ από την «καταστρατήγηση της ιδιωτικότητας και της δημοκρατίας». Σε μια περίοδο που βήχουμε και τα social media μας πετάνε διαφήμιση καραμέλας, στέλνουμε ιατρικά data στον εργοδότη μας εβδομαδιαίως και για μια περίοδο έπρεπε να δείχνουμε ταυτότητα για να πιούμε καφέ ή να ψωνίσουμε ρούχα, είναι αστέιο να στεκόμαστε στην ηθική ή την νομιμότητα των «επισυνδέσεων». Πόσο μάλλον όταν τμήματα της τάξης μας τίθενται στο στόχο των υπηρεσιών ασφαλείας, η κυρίαρχη ηθική και το υπάρχον νομικό οπλοστάσιο καθιστά αχρείαστη την όποια παράτυπη λειτουργία των θεσμών αυτών.

Στο προκείμενο, η εικόνα που διαμορφώνεται δεν φαίνεται να συγκλίνει σ' αυτό που ισχυρίζεται η αριστερά περί «συγκεντρωτικής ΕΥΠ» και του Μητσοτάκη που «τους παρακολουθεί όλους». Πιο πολύ φαίνεται σαν όλοι να παρακολουθούν όλους. Γι' αυτό και η πρόσβαση στα «απορρήτως» αποκτηθέντα δεδομένα είναι τέτοια ώστε αυτά μπορούν να παρελαύνουν από τα σαλόνια των εφημερίδων μέχρι πολυδιάβαστα twitter accounts. Είναι το πρόβλημα¹⁵ της κομματικοποίησης και της πελατειακής κουλτούρας που εξηγούσε ο ειδικός παραπάνω: όλοι φαίνεται να έχουν την άκρη τους στην ΕΥΠ, ή τα μέσα να κάνουν την ίδια δουλειά ως ιδιώτες. Άρα, δεν έχουμε να κάνουμε τόσο με τη γιγάντωση ενός κοινωνικού Πανοπτικού όσο με μια φάμπρικα εκβιασμών μεταξύ πολιτικών στελεχών, «αποκαλυπτικών δημοσιογράφων», μαφιόζων και εταιριών παντός είδους που δείχνει μια όψη της συσσώρευσης κεφαλαίου που εξελίσσεται την παρούσα περίοδο.

Ως εκ τούτου, οι προτεραιότητες μιας συνεπούς εργατικής αντιπολίτευσης απέναντι στην υποτίμησή μας στέκεται μακριά από την τρέχουσα σκανδαλοθηρία. Πόσο μάλλον όταν αυτή ζητά περισσότερη διαφάνεια στις μυστικές υπηρεσίες ή αντίστοιχα εκδημοκρατισμό και καλύτερη εκπαίδευση στην αστυνομία. Γιατί ξέρουμε ότι παρά τη μεταξύ τους φαγωμάρα, τα αφεντικά μας έχουν διαχρονικά συνείδηση της ταξικής τους θέσης. Και αυτή εμφανίζεται συντεταγμένη όταν βρίσκεται απέναντί μας, επικαλούμενη το εθνικό συμφέρον και την εθνική ενότητα.

Να τους πάρει ο διάλογος: και τις υπηρεσίες ασφαλείας και τους επίδοξους εκσυγχρονιστές τους και το (ανανεωμένο ή μη) εθνικό συμφέρον.

1. Inside story, *Δεν ήταν μόνο ένας ο στόχος παρακολούθησης με λογισμικό κατασκοπίας*, 16/5/2022.
2. Inside story, *Η γραμμή που συνδέει το ελληνικό δημόσιο με την Intellexa*, 25/5/2022.
3. Inside story, *ό.π.*
4. Για την ιστορία, η δωρεά φαίνεται ότι αποτελεί έναν έξυπνο τρόπο παράκαμψης ενός δημόσιου διαγωνισμού, ενώ αποκομίζεις κέρδη μέσω της ανάληψης της πολυετούς συντήρησης του δωριζόμενου εξοπλισμού.
5. Δημήτρης Τερζής, *Τα εμπόσματα συνδέουν Krikel, Intellexa και ΕΥΠ*, Εφημερίδα των Συντακτών, 15/11/2022.
6. Δημήτρης Τερζής, *Τα τιμολόγια της Ιονίας Τεχνικής που «καίνε» την Krikel*, Εφημερίδα των Συντακτών, 7/12/2022.
7. Vouliwatch, *Ο σκιάδης κολοσσός επεξεργασίας δεδομένων, Palantir, σε αδιαφανή συνεργασία με την κυβέρνηση*, 16/12/2020.
8. Για μια κριτική της ψηφιακής αποτύπωσης και καταγραφής της ανθρώπινης συμπεριφοράς και του ψυχισμού μέσω applications, βλέπε το βιβλίο *Στο ψηφιακό ντιβάνι: Covid-19 και εφαρμογές ψυχικής υγείας*, εκδόσεις Traverso, 2022.
9. Vouliwatch, *ό.π.*
10. Η Αυγή, *Κορωνοϊός/Έκλεισε η ΕΥΠ!*, 12/3/2021.
11. Φιτισανάκης Σήφης, *Εθνική ασφάλεια και σύγχρονες υπηρεσίες κατασκοπίας στην Ελλάδα*, Ποταμός, 2015, σελ. 94.
12. Σπύρος Καρατζαφέρης, *ΚΥΠ, Κάκτος*, 1984, σελ. 60-62.
13. Φιτισανάκης Σήφης, *ό.π.*, σελ. 215.
14. Φιτισανάκης Σήφης, *ό.π.*, σελ. 243.
15. Στη διευθέτηση αυτών των προσβάσεων στον μηχανισμό φαίνεται πως κοιτάει και η συμβουλευτική πρόταση του πρώην διευθυντή της ΜΙ5 Τζ. Έβανς για δύο ΕΥΠ. Προφανώς, η «κρίση» της υπηρεσίας είναι συυμφασμένη με την αναδιάρθρωσή της. Για περισσότερα βλ. Βασίλης Νέδος, *Ο πρώην διευθυντής της ΜΙ5 στην «Κ»: Δύο «ΕΥΠ» με περισσότερη διαφάνεια*, εφημ. Καθημερινή, 3/10/2022.